

Не само въ астрономията се проявило величието на Нютона. И въ другитѣ науки той проявилъ голѣми дарования и направилъ велики открития.

Особено велики сж заслугитѣ му въ математиката. Той открилъ толкова начини за изчисления, че безъ тѣхъ не било възможно да се докаже неговия законъ — за всемирното привличане.

Грамадно значение иматъ и работитѣ на Нютона въ науката за свѣтлината. Той открилъ така наречения спектръ, т. е. показалъ, че слънчевиятъ лжчъ не е едноцвѣтенъ, както ни се показва, а е съставенъ отъ седемъ основни цвѣтове, които ние можемъ да отдѣлимъ само при известни условия: при преминаване презъ стъклена призма, презъ воднитѣ капчици (въ джгата).

Самъ Нютонъ билъ очуденъ отъ това явление и писалъ, че то е „най-чудното откритие, което до сега е било направено въ природата“. Чрезъ него той можалъ да обясни, отъ какво зависи цвѣтътъ на различнитѣ тѣла.

Той пръвъ установилъ, какъ звукътъ се разпространява въ въздуха; че водата ври при постоянна температура на дадено мѣсто; че металитѣ иматъ опредѣлена температура на топение; че стъкленъ кржгъ (или пржчка), потърканъ съ сукненъ платъ, се наелектризира.

Въпрѣки всички свои голѣми открития, той разбиралъ, че знае само нищожна часть отъ онова, що има още човѣчеството да знае, затова и той казва за себе си:

— Азъ приличамъ на дете, което, като играе на брѣга на морето, се забавлява, когато намѣри нѣкое гладко камъче или красива мидена черупка, а обширниятъ океанъ отъ истини стои предъ мене“!